Den gamle Sultan

Der var engang en bonde, som havde en tro hund, der hed Sultan. Men nu var den blevet gammel og havde tabt alle sine tænder, så manden sagde en dag til sin kone: "I morgen skyder jeg gamle Sultan. Den er dog ikke til nogen verdens nytte mere." Konen havde ondt af den og sagde: "Nu har den tjent os så længe, at jeg nok synes, vi kunne lade den spise nådsensbrød på sine gamle dage." - "Sikke noget snak," svarede manden, "du er altfor blødhjertet. Har den tjent os tro, har den også til gengæld fået sin gode mad."

Den stakkels hund lå tætved i solen og havde hørt det hele. Den blev meget bedrøvet, da den forstod, at det var den sidste dag i dens liv, og om aftenen listede den sig ud til sin gode ven, ulven, og klagede sin nød for den. "Op med humøret, kammerat," sagde ulven, "jeg skal nok hjælpe dig. I morgen tidlig går din herre og hans kone ud i marken og tager deres lille barn med, og de plejer at lade det blive liggende henne ved hækken. Du skal så blot lægge dig ved siden af, som om du ville holde vagt. Jeg kommer så løbende ud af skoven og snapper barnet, og du skal fare efter mig for at tage det fra mig. Når jeg er kommet et lille stykke ind i skoven, lægger jeg det ned, og så kan du bringe det tilbage til forældrene. De vil naturligvis være dig evig taknemmelige, og du kan være sikker på at få det godt resten af dit liv."

Hunden syntes, at det var en udmærket plan, og næste morgen bar de sig ad ganske som ulven havde foreslået. Faderen skreg af fuld hals, da den løb af sted med barnet, og da Sultan bragte ham det tilbage, klappede han den og sagde rørt: "Der skal ikke krummes et hår på dit hovede, og der skal blive sørget for dig, så længe du lever." Derpå sagde han til sin kone: "Gå straks hjem og kog noget grød til Sultan og læg min hovedpude ud i dens kurv, så den kan ligge blødt og lunt." Fra nu af havde den gamle Sultan det så godt, som den kunne ønske sig. Kort tid efter kom ulven og besøgte den og glædede sig over, så godt deres list var lykkedes. "Men hør, kammerat," sagde den, "nu vil du vel nok gøre mig den tjeneste at lukke øjnene, hvis jeg en gang finder på at tage et af din herres fede får. Det er ikke så nemt at klare sig i disse knappe tider." - "Det skal du ikke gøre regning på," svarede hunden, "jeg bliver min herre tro, hvordan det så går." Ulven troede ikke, den mente det så strengt, og kom hinkende om natten for at hente fåret. Men den tro Sultan havde fortalt sin herre, hvad ulven havde i sinde, så bonden stod på vagt i stalden og tærskede den ordentlig igennem. Den måtte løbe sin vej, men råbte efter hunden: "Vent du bare, dit skarn. Det skal du få betalt."

Næste morgen sendte ulven svinet med en udfordring til hunden. Ude i skoven skulle de mødes og afgøre deres mellemværende. Den gamle Sultan kunne ikke få andre med end en kat, som kun havde tre ben, og de to humpede nu af sted sammen, mens katten af smerte stak halen lige i vejret. Ulven og svinet var allerede på pletten, og da de så deres modstandere komme, troede de, at kattens strittende hale var en sabel. De kunne heller ikke se, at den kun havde tre ben, men troede, den gik og samlede sten op. De blev meget bange, og svinet gemte sig bagved nogle buske, mens ulven sprang op i et træ. Hunden og katten blev meget forundrede over ingen at finde, og stod i nogen tid og ventede. Pludselig fik katten øje på svinets øre, der stak frem mellem bladene, og da den troede, det var en mus, sprang den hen og bed rigtig eftertrykkeligt deri. Svinet hylede og skreg: "Den rigtige sidder oppe i træet," og løb af sted, så stærkt, dets ben kunne bære det. Da hunden og katten så op, fik de øje på ulven, der var meget skamfuld over at den havde været så fejg, og rakte hunden hånden til fred og forlig.

* * *